

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ МІНІМАЛЬНИХ ЗАПАСІВ НАФТИ ТА НАФТОПРОДУКТІВ В УКРАЇНІ ЯК ЕЛЕМЕНТ ФУНКЦІОНУВАННЯ СИСТЕМИ ЕНЕРГЕТИЧНОЇ БЕЗПЕКИ

Поліщук Олександр Григорович

*здобувач освітньо-наукового рівня (доктор філософії),
Науково-дослідний інститут публічного права
м. Київ, Україна*

Сфера енергетики є основою забезпечення функціонування України як суб'єкта глобалізаційних відносин. Окрім зовнішнього рівня реалізації енергетичних відносин, внутрішня система забезпечення енергетичного добробуту є пріоритетним напрямом розвитку нашої держави. У 2017 році Урядом України розпорядженням від 18 серпня № 605-р було схвалено Енергетичну стратегію України на період до 2035 року «Безпека, енергоефективність, конкурентоспроможність», яка є документом, що спрямований на вирішення проблем енергетичної безпеки в умовах нагальної потреби забезпечення суверенітету держави за обставин зовнішньої агресії із застосуванням як новітніх видів озброєнь, так і невійськових впливів. Документ пропонує механізми трансформаційного характеру на період до 2020 року та визначає стратегічні орієнтири розвитку до 2035 року [1].

Не зважаючи на високий рівень прогнозних показників, визначених даною стратегією, повномасштабне вторгнення на територію України ворога спричинило певну диверсифікацію у використанні енергетичних ресурсів, відповідно, сприяло змінам у цілісній організації системі забезпечення енергетичного потенціалу країни. Енергетична безпека країни опинилась під безпосередньою загрозою, що стало причиною необхідності перегляду планових документів та цільових очікувань. Так, у квітні 2023 року розпорядженням Кабінету Міністрів України № 373-р було схвалено нову Енергетичну стратегію України на період до 2050 року [2]. На превеликий жаль, на даний момент самого документу на офіційному веб-ресурсі законодавства України, не розміщено.

Щодо дефінітивного змісту поняття енергетичної безпеки, то слід погодитись з підходом, що «складність опису енергетичної безпеки полягає в тому, що виокремлення цієї сфери як об'єкта управління потребує врахування різних аспектів життєдіяльності країни. При цьому актуальність і важливість тих чи тих аспектів і характеристик визначає дослідник/управлінець з точки зору його поточних знань та політичних уподобань, рівня технологічного розвитку в цій сфері,

безпекової ситуації, у якій країна перебуває. Це, поряд з іншим, і спричиняє те, що наразі не існує єдиного методологічного підходу до виокремлення та опису сфери енергетичної безпеки» [3, с. 9]. Тобто, зміст визначення енергетичної безпеки є динамічним і залежить від поточного стану розвитку суспільних відносин, технологічного потенціалу країни, її економічного та соціального рівня, демографічної ситуації та багатьох інших компонентів.

Що стосується необхідності формування мінімальних запасів нафти і нафтопродуктів, то рішенням Ради національної безпеки і оборони України «Про невідкладні заходи щодо забезпечення енергетичної безпеки» від 2 грудня 2019 року, було визнано «недостатню ефективність заходів, що вживаються органами виконавчої влади у цій сфері» [4]. З метою підвищення ефективності державної політики у сфері енергетичної безпеки Рада національної безпеки і оборони України вирішила доручити Кабінету Міністрів України внести на розгляд Верховної Ради України законопроекти, зокрема, в тому числі щодо створення мінімальних запасів нафти і нафтопродуктів з урахуванням вимог Європейського Союзу щодо створення та підтримки таких запасів до 1 квітня 2020 року [4]. Таким чином, відповідно до даних нормативно-правових актів забезпечення мінімальних запасів нафти і нафтопродуктів визнається елементом системи енергетичної безпеки України.

Стосовно фактичних умов реалізації створення мінімальних запасів нафти і нафтопродуктів, слід зазначити, що відповідно до інформації, яка міститься у Загальнодержавній програмі розвитку мінерально-сировинної бази України на період до 2030 року, затвердженої Законом України від 21 квітня 2011 року № 3268-VI, мінерально-сировинний комплекс забезпечує вагомому частку валового національного продукту [5]. Програмою також передбачено, що у межах території України виділяються три нафтогазоносні райони: Східний (Дніпровсько-Донецька западина і північно-західна частина Донбасу), Західний (Волино-Подільська плита, Прикарпаття, Карпати і Закарпаття) і Південний (Причорномор'я, Крим та шельф у межах виключної (морської) економічної зони Чорного та Азовського морів). Державним балансом запасів корисних копалин враховано запаси нафти, газу і газового конденсату за 381 родовищем, основна їх кількість – 211 – зосереджена у Східному регіоні [5].

Програмою також передбачено завдання етапів її реалізації, до останнього з яких (2021–2030 роки) віднесено, зокрема, прискорений розвиток мінерально-сировинної бази, прогресивне зростання темпів та обсягів використання стратегічно важливих для економіки України корисних копалин; збільшення обсягів експорту сировини, проміжних

та кінцевих продуктів її переробки; поступове зменшення залежності від імпорту сировини; перетворення України на державу, що є важливою складовою світового мінерально-сировинного комплексу за обсягами використання стратегічно важливих корисних копалин і за масштабами залучення іноземних інвестицій [5].

Значним проривом у системі забезпечення енергетичної безпеки стало схвалення Закону України «Про мінімальні запаси нафти та нафтопродуктів» від 21.11.2023 № 3484-IX, яким визначаються правові, організаційні та економічні засади створення і функціонування в Україні системи мінімальних запасів нафти та нафтопродуктів [6]. Положенням статті 2 даного Закону передбачається, що для підвищення рівня енергетичної безпеки України та сталого постачання нафти та нафтопродуктів на внутрішній ринок у разі виникнення кризової ситуації на ринку нафти та нафтопродуктів, а також з метою запровадження надійного та прозорого механізму постачання нафти та нафтопродуктів на основі принципу солідарності Договірних Сторін Договору про заснування Енергетичного Співтовариства створюються мінімальні запаси нафти та нафтопродуктів. Дія цього Закону поширюється на відносини, що виникають у процесі створення, зберігання, заміни, розкриття, використання, поновлення та реалізації (продажу) мінімальних запасів нафти та нафтопродуктів, а також виконання плану дій для подолання кризової ситуації на ринку нафти та нафтопродуктів України [6].

Даний законодавчий акт значно пришвидшує наближення нормативно-правового забезпечення енергетичного сектору України до енергетичного простору Європейського Союзу, зокрема враховані вимоги, викладені у положеннях Директиви Ради 2009/119/ЄС, передбачається механізм звітування перед Статистичною організацією Європейської Комісії (Євростату) шляхом подання щомісячного звіту щодо статистики нафти (Eurostat's Monthly Oil Statistics Questionnaire); фіксується обов'язок подання до Секретаріату Енергетичного Співтовариства щомісячного статистичного звіту про обсяги імпорту або доставки сирової нафти з урахуванням вимог, визначених Регламентом Ради ЄС № 2964/95 від 20 грудня 1995 року щодо запровадження реєстрації імпорту та поставок сирової нафти у Співтоваристві, а також подання до Секретаріату Енергетичного Співтовариства та Статистичної організації Європейської Комісії (Євростату) щомісячного статистичного звіту про обсяги комерційних запасів, що зберігаються на території України [6].

Пояснювальною запискою до законопроекту було передбачено, що Україна належить до країн з дефіцитом власних природних вуглеводневих ресурсів. З точки зору забезпечення нафтою та нафтопродуктами

Україна є залежною від зовнішніх поставок, а рівень енергозалежності України характеризується недостатнім рівнем диверсифікації джерел постачання енергоносіїв. Разом з тим, відсутність в Україні необхідних запасів нафти і нафтопродуктів унаслідок суттєвої залежності національної економіки від імпорту енергоносіїв становить загрозу енергетичній безпеці країни [7].

Таким чином, створення системи забезпечення мінімальних запасів нафти і нафтопродуктів є необхідним елементом забезпечення енергетичної безпеки України на шляху до європейської інтеграції. Реалізація даної ініціативи залежить від низки зовнішніх і внутрішніх чинників енергетичної, економічної та політичної сфер, які лише сукупно здатні гарантувати енергетичну незалежність нашої держави.

Література:

1. Про схвалення Енергетичної стратегії України на період до 2035 року «Безпека, енергоефективність, конкурентоспроможність» : розпорядження Кабінету Міністрів України від 18 серпня № 605-р. *Верховна Рада України: Законодавство України* : веб-сайт. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/605-2017-p#Text> (дата звернення: 25.04.2024).

2. Про схвалення Енергетичної стратегії України на період до 2050 року: розпорядження Кабінету Міністрів України від 21.04.2023 року № 373-р. *Верховна Рада України: Законодавство України* : веб-сайт. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/373-2023-p#n6> (дата звернення: 26.04.2024).

3. Енергетична безпека України: перспективна модель управління ризиками : монографія. О. М. Суходоля, Ю. М. Харазішвілі, Г. Л. Рябцев; за ред. О. М. Суходолі. Київ : НІСД, 2023. 152 с.

4. Про невідкладні заходи щодо забезпечення енергетичної безпеки : рішення РНБО від 2 грудня 2019 року. *Верховна Рада України: Законодавство України* : веб-сайт. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/n0008525-19#Text> (дата звернення: 23.11.2023).

5. Про затвердження Загальнодержавної програми розвитку мінерально-сировинної бази України на період до 2030 року : Закон України від 21 квітня 2011 року № 3268-VI. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*. 2011. № 44. Ст. 457.

6. Про мінімальні запаси нафти та нафтопродуктів : Закон України від 21.11.2023 № 3484-IX. *Верховна Рада України: Законодавство України* : веб-сайт. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3484-20#Text> (дата звернення: 27.11.2023).

7. Пояснювальна записка до Проекту Закону про мінімальні запаси нафти та нафтопродуктів. *Верховна Рада України. Офіційний*

вебпортал парламенту України. Законопроекти : веб-сайт. URL: <https://itd.rada.gov.ua/billInfo/Bills/CardByRn?regNum=9024-д&conv=9> (дата звернення: 29.04.2024).

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-395-1-35>

ПРОБЛЕМА КОЛАБОРАЦІОНІЗМУ В ПЕРІОД РОСІЙСЬКО-УКРАЇНСЬКОЇ ВІЙНИ

Риженко Ігор Миколайович

*кандидат технічних наук, доцент,
член-кореспондент
Академія адміністративно-правових наук
м. Київ, Україна*

Біланчук Андрій Володимирович

*здобувач освітньо-наукового рівня (доктор філософії)
Науково-дослідний інститут публічного права
м. Київ, Україна*

Проблема колабораціонізму не є новою, адже Україна в умовах війни перебуває вже з 2014 року, проте після повномасштабного вторгнення РФ до України, ця тема набула нового усвідомлення. Безумовно, все вищезначене впливає на формування змістового наповнення категорії «колабораціонізм» як багатокомпонентного нарративу в науковому, юридичному, морально-етичному, емоційно-психологічному вимірах.

Колабораціонізм – це співпраця громадян держави із ворогом для забезпечення інтересів ворога та заподіяння шкоди власній державі. Якщо розглядати цей термін, посилаючись на диспозицію ст. 111-1 Кримінального Кодексу України, то: «Колабораціонізм – це публічне заперечення громадянином України здійснення збройної агресії проти України, встановлення та утвердження тимчасової окупації частини території України або публічні заклики громадянином України до підтримки рішень та/або дій держави-агресора, збройних формувань та/або окупаційної адміністрації держави-агресора, до співпраці з державою-агресором, збройними формуваннями та/або окупаційною адміністрацією держави-агресора, до невизнання поширення державного суверенітету України на тимчасово окуповані території України» [1].